

Arrest

**nr. 179 336 van 13 december 2016
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: X
tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juli 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 augustus 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 5 januari 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 1 juli 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de volgende beslissing die de bestreden beslissing is:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.01.2016 werd ingediend door:

Naam: A.

Voornaam: R.

Nationaliteit: Servië

Geboortedatum: 08.08.1946

Geboorteplaats: Stimlje

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet aanmerking genomen'.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon bankuittreksels voor van de periode oktober - december 2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon een pensioenuitkering ontvangt van €1031,93 per maand.

Echter, zonder pensioenfiche of attest van de uitbetalende instantie is het niet duidelijk wat de samenstelling van het pensioen van de referentiepersoon is (rustpensioen als werknemer, overlevingspensioen, inkomengarantie voor ouderen). De verklaring van de betrokkene is aan aanwijzing dat de referentiepersoon een IGO-bedrag ontvangt.

Indien het pensioenbedrag van de referentiepersoon effectief geheel of gedeeltelijk uit een IGO-bedrag (of Inkomensgarantie voor Ouderen) zou bestaan wil zeggen dat de referentiepersoon behoeftig is. Immers, het IGO- bedrag is een uitkering die toegekend wordt aan bejaarde personen die niet over voldoende financiële middelen beschikken. Het maakt onderdeel uit van de sociale bijstand en wordt uitgekeerd aan personen die een boven de 65 hebben bereikt, en vanwege die leeftijd niet meer terecht kunnen bij het OCMW, maar wel behoeftig zijn. De referentiepersoon valt in dat geval wel degelijk ten laste van het sociale bijsta^stelsel van het Rijk. Het IGO-bedrag wordt dan ook beschouwd als een aanvullend bijstandsstelsel, wordt het niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België□ is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enige middel luidt:

"Geput uit de schending van artikel 52, §4 van het K.B. van 08.10.1981 én artikel 40bis & ter Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;

aangezien de bestreden beslissing kennelijk een verkeerde datum, zijnde 01.07.16, vermeldt waarop deze is genomen;

aangezien de bestreden beslissing uiterlijk 04.07.16 diende genomen te zijn, zoals ook vermeld op de bijlage 19ter;

aangezien toen verzoekster op 05.07.16 zich aanbood bij de stad SINT-NIKLAAS om kennis te nemen van de beslissing (én omdat haar attest van immatriculatie model A was vervallen per 04.07.16) aan haar werd medegedeeld dat er GEEN beslissing was én zij aldus - conform artikel 52, §4 van het K.B. van 08.10.1981 - gerechtigd was op een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F-kaart);

aangezien op 18.07.16 deze F-kaart door de stad SINT-NIKLAAS aan verzoekster werd afgeleverd én haar aldan ook geen melding werd gemaakt dat er vóór 04.07.16 een weigeringsbeslissing omtrent haar aanvraag zou zijn genomen;

aangezien de F-kaart van verzoekster pas op 05.08.16 werd ingetrokken en dit n.a.v. de betekening van de bestreden beslissing;

aangezien uit het bovenstaande feitenrelaas niet anders kan afgeleid worden dat de bestreden beslissing aldus ge-antidateerd is én tot op heden DVZ hiervan geen tegenbewijs heeft geleverd;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 21.01.15 dan ook niet alleen artikel 52, §4 van het K.B. van 08.10.1981 én artikel 40bis & ter Vreemdelingenwet schendt doch bovendien niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;

dat - volledigheidshalve en voor zoveel als nodig - dit uiteraard ook de nietigheid met zich meebrengt van het bevel om het grondgebied te verlaten daar dit gebaseerd is op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden;”

2.2. Samen met de verwerende partij wordt er vastgesteld dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de feitelijke grondslag: er werd niet afdoend aangetoond dat de referentiepersoon, de echtgenoot van de verzoekende partij over stabiele regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan in het licht van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet en in het licht van artikel 52, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit) dat luidt:

“Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Deze bepaling regelt de hypothese indien de verwerende partij in gebreke blijft een beslissing te treffen binnen de in artikel 42 van de vreemdelingenwet termijn, in casu zes maanden.

Het is niet betwist dat de verzoekende partij haar aanvraag indiende op 5 januari 2016.

De verzoekende partij beweert dat de bestreden beslissing niet werd genomen op 1 juli 2016 zoals de bestreden beslissing stelt en geantidateerd is. Zij leidt dit af uit het niet betwist feitelijk gegeven dat haar op 5 juli 2016 werd meegedeeld dat er geen beslissing was genomen en zij op 18 juli 2016 in het bezit werd gesteld van een F-kaart door de stad Sint-Niklaas en deze werd ingetrokken op 5 augustus 2016.

De verzoekende partij houdt niet voor en toont dit ook niet aan dat zij tegen de intrekking van haar F-kaart beroep heeft aangetekend bij de Raad.

Uit het administratief dossier blijkt dat, in tegenstelling met wat de verzoekende partij stelt, de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 1 juli 2016 een brief schreef naar de gemeente Sint-Niklaas met de melding dat de aanvraag dient geweigerd te worden en met toevoeging van de bestreden beslissing, bijlage 20.

Uit de loutere afgifte van de F-kaart, wellicht bij vergissing, kan niet afgeleid worden dat de bestreden beslissing is geantidateerd en de verzoekende partij toont dit evenmin aan. Er weze nog opgemerkt, zoals de verwerende partij uitvoerig stelt in haar nota, dat de termijn bedoeld in deze bepalingen een termijn is betreffende het nemen van de bestreden beslissing en niet een termijn waarbinnen de kennisgeving moet geschieden. De verzoekende partij houdt dit ook niet voor. Bijgevolg toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bestreden beslissing niet werd genomen binnen de wettelijke termijn voorzien in deze bepalingen.

De verzoekende partij voert geen andere grief aan derwijze dat zij de schending van artikel 52, §4 van het vreemdelingenbesluit, de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet niet aannemelijk maakt.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, wat in casu het geval is.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Voor het overige volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij evenmin een andere grief aanvoert tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN